

Bericht uit Uzghorod (westen)

Op- en overslag hulp bij depot Uzghorod

Vanaf zondag 6-03-2022 ben ik (Jan uit Nieuwerkerk Zeeland) door Stichting Mir Wam aangewezen om de eerste transporten met noodhulp te volgen om te zien of deze op de goede plaats terecht komen, en verder de behoefte in kaart te brengen waar er noodzaak is om hulp te bieden, met welke producten, met welke prioriteit, welke hoeveelheid naar welke locatie.

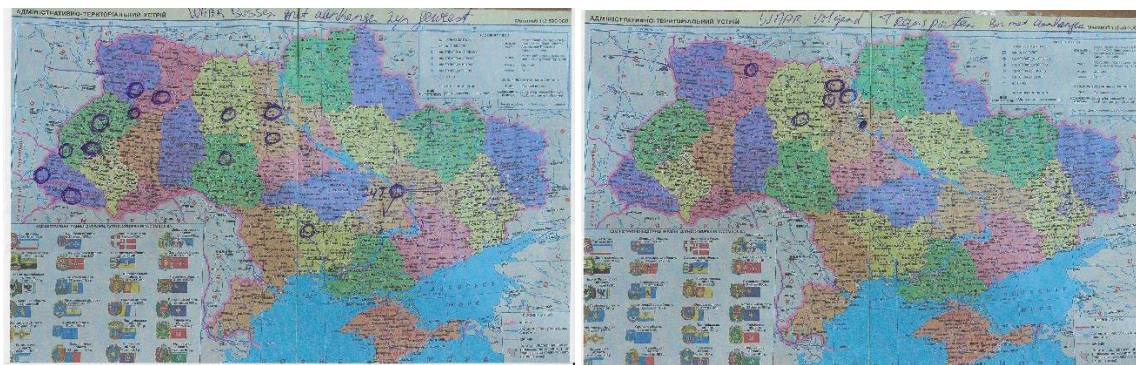
Het tweede om inzicht te krijgen in de behoefte, noodzaak en locatie van het vluchtelingen vraagstuk waar velen mee bezig zijn.

Een van de vaste uitspraken in de hulpverlening is, als dit mogelijk is: Help het slachtoffer waar hij ligt. Dus probeer een vluchteling te helpen in zijn eigen land, eigen geboortegrond, eigen cultuur en eigen vertrouwde omgeving. Voorafgaande aan deze stelling is: Let op gevaar. Voor jezelf en voor je omgeving. Ben je zover je dit kunt beoordelen veilig, ga dan aan de slag. Ben je niet veilig, probeer dan in veilig gebied te komen.

Het bestaande depot van onze broeders is klein en nog niet klaar om grotere hoeveelheden hulp te ontvangen. Daarom besluiten we in overleg om voor € 300,- per maand een depot te huren wat goed bereikbaar is voor meerdere vrachtwagens tegelijk, waar video bewaking is en waar 24/7 een poortwachter zit die al het in en uitgaande transport controleert.

We kunnen melden dat sinds de oorlog begonnen is er nu 12 transporten zijn geweest vanuit Nederland met etenswaren en eerste levensbehoeften. Hiervan afgelopen zaterdag (26-3) de laatste 5, waarvan 1 een bus met huifkar waarin 2850 verse houdbare broden.

Vanuit het depot vertrekken dagelijks 2, 3 of 4 bussen met of zonder aanhanger naar de noodlijdende gemeenten in geheel Oekraïne. Vaak met gevaar voor eigen leven, waardoor sommigen ook wel gepantserd gaan. Jonge mannen van rond de 25 jaar gaan samen met ook oudere mannen van 50 jaar niet zonder gebed op stap. Maar de nood van de broeders en zusters en de liefde in hun harten dringt hen om te gaan.

Zodra er transporten van ons (Stichting Mir Wam) bij het depot aankomen staan er in korte tijd wel 20 tot 30 mannen klaar om de auto's te lossen en de transporter bussen met evt. aanhanger te laden. Het gewone dagelijks werk is tot stilstand gekomen waardoor de mannen tijd hebben dit werk te doen. De scholen zijn gesloten omdat daar nu vluchtelingen uit het oosten van Oekraïne worden opgevangen en geherbergd. Ook de universiteiten, kerken, hotels, grote bedrijfskantoren, e.d. zijn nu ingericht voor de opvang van vluchtelingen. De kinderen en oudere jeugd gaan dus niet naar school. We zijn blij dat we merken dat de gelovige jeugd zich graag in willen zetten voor hun naaste. We mogen opmerken: Doe wel aan alle mensen, maar meest aan de huisgenoten des geloofs. Naast deze hulp mogen we opmerken dat er veel barmhartige Samaritanen zijn die hun naaste willen helpen.

Afgelopen zaterdag (19-3) moest ik vanwege de omstandigheden mee met de vluchtelingen stroom vanuit Oekraïne naar Slowakije. Samen met de verantwoordelijke broeder van het depot Igor

Romanyouk Bij de grens controle wordt je uitvoerig ondervraagd met welke reden je de grens over wilt gaan. We leggen uit dat er een transport met noodhulp aan de Slowaakse grens staat. De mannen hebben me gebeld dat ze niet verder mogen. Voor mij zat er niets anders op dan naar hen toe te gaan en hen de grens over te helpen. Ondanks het feit dat ik al 35 jaar dit werk mag doen is ook voor mij deze situatie geheel nieuw.

Tijdens het wachten bij deze grensovergang spreken we met de vluchtelingen over hun wedervaren. Onbeschrijfelijk is het emotionele leed en vaak ook hartverscheurend wat ik nu zie, proef en ervaar. Vaak is hun man achter moeten blijven om te vechten. Een vrouw met haar dochter uit Zaparosje hebben wel de kat meegenomen. Het beestje zit ingedoken in zijn reiskoffertje en houdt zich vrij rustig. Op mijn vraag of ze gelovig zijn antwoorden ze bevestigend. Het Orthodoxe geloof is sterk vertegenwoordigd in Oekraïne. Op mijn vraag of ze ook rust en vrede mogen hebben in hun hart antwoorden ze ontkennend. Zal mijn man de strijd overleven? Zal ons huis onbeschadigd blijven? Waar moeten we naar toe? Waar kunnen we een slaapplek vinden? Waar krijgen we eten? Allemaal vragen voor onze dagelijkse behoeften. Op al deze vragen moet ook ik het antwoord schuldig blijven. Eten en drinken is er genoeg aan de grens te verkrijgen. Vele vrijwilligers uit al de Europese landen staan dag en nacht gereed om de vluchtende mensen bij te staan met raad en daad. Maar ook zij kunnen hen geen garanties geven dat dit morgen nog zo is. Wat is het dan een genade als we deze vluchtende mensen mogen wijzen op 2 andere vluchtende mensen. Adam en Eva.

Als de HEERE me tijd van leven geeft hopen we daar op Zijn tijd iets van te mogen vertellen. Een boekje in het Russisch geschreven over Mary Jones en haar bijbel, uitgegeven en aan ons ter beschikking gesteld door de GBS willen jonge vluchtende kinderen die ik ontmoet en ook de oudere jeugd graag gaan lezen.

Het boek "De Pelgrimsreize naar de Eeuwigheid" verteld en uitgelegd voor kinderen door A.C.H van Vuuren, beschikbaar gesteld door de Bunyanstichting en het kinderboek "Het Levenslied van Robert" geschreven door M.H.Karels-Meeuse vinden velen fijn om te krijgen en te gaan lezen.

Bij mij blijft de bede: Heere mag dit goede zaad ook vallen in een door u wel voorbereide aarde. We weten uit de gelijkenissen dat dit ook anders kan zijn. En toch 'zaaien Jan', klinkt de opdracht. Werp uw brood uit op het water en gij zult het vinden na vele dagen.

Sinds ik dit schrijf zit ik ook gelijk aan de tekst te denken uit 2 Korinthe 9: 10 Doch die het zaad den zaaier verleent, Die verlene ook brood tot spijs, en vermenigvuldige uw gezaaisel en vermeerderde de vruchten uwer gerechtigheid.

Aan de vertaling van het kinderboek “De Christenreize, maar ook de Christinnereize naar het Russisch heeft Lena Voth Sajetz uit Zhytomir en ondergetekende ongeveer 3 jaar inspanningen geleverd om deze te vertalen. Zover ik weet is aan de druk van de Christinnereize nog niet begonnen vanwege te weinig financiële middelen. Wij als Stichting Mir Wam zouden ook graag onze volle medewerking willen verlenen om deze mooie leerzame boeken in het Oekraïens beschikbaar te krijgen.

We bereiken de chauffeurs en krijgen hen voorbij verschillende posten waardoor ze binnen een half uur aan de Oekraïense zijde staan. Igor en ik zullen nu weer dezelfde weg terug moeten gaan als die we gekomen zijn. Tot onze schrik mogen we niet lopende terug. Uit ervaring weet ik dat je dan een auto op moet zoeken die je mee wil nemen de grens over naar de Oekraïne. Je kan niet met de vrachtwagen mee, want daar mogen maar 2 chauffeurs in zitten.

Ondanks dat je dit al weet schrik je toch weer even van de starre houding van de soldaten. Nee u komt er niet lopende over. Gelukkig is Igor ook met humor geboren. Als ik zeg dat het voor mij niet erg is omdat mijn vaderland richting het westen ligt: zegt hij ‘ja mijn vaderland ligt wel naar het oosten achter deze grens, maar mijn uiteindelijke Vaderland ligt hierboven’. We hebben dan gelijk weer gesprek stof voor een serieuzer gesprek.

We treffen een vrouw met 2 jonge kinderen die met een grote Toyota landcruiser de grens overgaat. Ze vind het goed dat wij mee rijden en ik moet maar voorin komen zitten. Zo gezegd zo gedaan en ik zit nog maar nauwelijks of er komt een oude man met een petje op en een stok die vraagt of hij ook nog mee kan. De vrouw zegt ontkennend dat dit niet gaat omdat we vol zijn. Omdat ik het gesprek in het Russisch kan volgen stap ik gelijk vanuit mijn luxe zitplaats uit en zeg tegen die man dat hij mijn plaats in mag nemen. De kinderen achterin zien en horen dit en schurken gelijk wat dichter tegen elkaar en zeggen ‘Ome Jan u kunt hier nog wel bij’. De vrouw moet er om lachen en gebaart dat ik achterin bij de kinderen moet gaan zitten waar Igor al aan de linkse kant zat. We zijn nu binnen een half uur over de grens bij onze auto en nemen afscheid van onze pas gemaakte nieuwe vrienden die ons gratis en voor niets mee de grens terug over namen.

We rijden nu gelijk rond, om bij de vrachtwagen terminal aan de Oekraïense kant te komen zodat we ook daar de chauffeurs kunnen helpen. Als je weet hoe het werkt, en weet wat je wel of niet moet zeggen kun je met 30 minuten hier klaar zijn. Als het tegenzit kan dit soms wel 8 tot 24 uur duren voor je de grens over bent.

Bij de slagboom raak ik in gesprek met een van de soldaten. U kent dat misschien wel, zo iets van een klik dat je elkaar al kent. Hij is getrouwd en heeft 2 kinderen, een jongen en een meisje. Als ik hem de ons beschikbare kinderboeken geef en ook de naam van onze Stichting er in zet met mijn persoonlijke naam, trekt hij gelijk zijn geel/blauwe armband van zijn rechterhand en geeft dit aan mij ter herinnering. Netjes vraag ik hem of ik een foto van ons tweeën mag maken. Het is jammer maar in deze omstandigheden is dit streng verboden waar we ook alle begrip voor hebben.

Bij het losdepot aangekomen wordt de vrachtwagen gelijk voor de loskade geplaatst. Vele mannen en jongens helpen te lossen en/of gelijk weer busjes en aanhangers vol te laden. Het is een goede en nuttige bezigheid. Met elk transport gaat er lectuur mee zodat dit ook op een snelle manier verspreid wordt onder de gemeenten.

De distributie in het depot in Uzghorod wordt nauwkeurig beheerd. Wat komt er binnen en wat gaat er uit naar welke plaats. Ze moeten ook weer van elke vracht verantwoording afleggen. Het is een papieren rompslomp wat best wel wat tijd in beslag neemt. Op de foto neemt u een blik in het 'kantoor' met laptop en printer!

Er wordt ook gevraagd naar wat het meest nodig is.

Wordt vervolgd!

Transport naar het 'achterland'

Er is een busje uit **Viry**, het dorp waar weduwe Luda woont waar we al 22 jaar komen. Het is een voor ons bekende broeder. Fijn is het te horen dat onze vrienden in Viry het goed maken.

Met dit transport waren ook een precies aantal medische dozen mee gekomen voor een dominee die we tijdens het lossen van de eerste vrachten hebben ontmoet. Het is voor ons belangrijk dat het juiste aantal dozen beschikbaar is. We willen duidelijk laten zien waar we voor staan.

Doordat er al begonnen was met het lossen voordat wij er waren bleek er iets fout te zijn gegaan.

Een 6 tal dozen met verbandmiddelen was spoorloos verdwenen. Op de papieren stond duidelijk dat ze meegekomen waren. Maar waar zijn die dozen dan, ze moeten er zijn. En nogmaals lopen we de paden tussen de dozen af. Als we ze niet kunnen vinden roep ik alle mannen naar binnen. Gevraagd wie of er wist waar de medische dozen zijn. Niemand weet er iets van. Duidelijk in goed Russisch zeg ik dan dat er niemand weg kan voordat de dozen gevonden zijn. Walodja, ook een oudste broeder gaat nu eerst voor in gebed met de vraag aan de Heere of Hij wil geven dat we de dozen spoedig mogen vinden.

Daarna gaan we weer zoeken en binnen 5 minuten zijn de dozen allemaal gevonden.

Het busje kan vertrekken.

Er komt een busje uit **Bila Tjerkov** met 3 jongen mensen er in. Ze komen spullen ophalen. We proberen een praatje te maken. Ze hebben een goede reis gehad naar hier.

De situatie is dat er een hele dag luchtalarm is. Op de vraag of zij dan de hele dag in de schuilkelder zitten geeft ze als antwoord dat het te koud is om daar de hele dag te zijn. Alleen als het niet anders kan gaan ze in de kelder zitten.

We spreken ook een man uit **Tsernihiv**. U leest zijn verhaal in bijgevoegd document in de mailing van 1-4

We spreken vrienden uit **Romasky**, 100 km onder Kiev. Er was op 15 en 40 km afstand een raket inslag. De vrouw is met 2 kinderen na 2 dagen oorlog gevlucht naar Uzghorod en helpen in een andere depot in de stad. In het dorp Romasky is er een blokpost, iedereen wordt gecontroleerd.

Even wat informatie over de stad

Uzghorod is een stad aan de rivier Uz. Een stad met inwoners aantal van 120.000. Sinds de oorlog zijn er 80.000 vluchtelingen bijgekomen!

In scholen, universiteiten, theaters, leegstaande gebouwen bij mensen thuis, overal zijn er vluchtelingen geherbergd.

De vrouwen moeten voor de kinderen zorgen, zijn veelal binnen. De mannen staan op straat te praten. Ledig ...

We lopen een rondje in de stad. De sfeer is bedrukt, de mensen praten niet uitbundig, ze slenteren over straat. Met zoveel mensen in de stad is het 'bijna' stil. De mensen zijn alert.

Er staat een lange rij voor de nu nog dichte bank, wachtend tot deze open gaat.

De vluchtelingen kunnen gratis eten halen op een punt in de stad.

Op de markt zijn willekeurige mensen/voorbijgangers camouflage netten aan het knopen.

De gelovige vluchtelingen worden opgevangen door de kerkelijke gemeente en bij gezinnen in huis. Zij willen niet in een theater of school zijn tussen al de andere mensen.

